కథానిక:

ఏమి మనుషులు!

శ్రీ పాలడుగు వెంకటేశ్వరరావు

"రైలురావటానికి ఇంకా అరగంటన్నై వుంది. పాడురైలు." అనుకుంది విసుగ్గా చేతివాచీ చూసుకుని జయ. ప్లాటుఫారం నిండా ఉమ్ములూ అవీ అవీ ఇలా చివరికి వచ్చి నుంచుంటే వెనకాల కాకి గోల. పట్టాల దగ్గర వెధవకంపు. రైలు ఇంజన్ల ధ్వనికి తలనొప్పి వచ్చేటట్టుంది. క్షణ క్షణానికీ ప్లాటుఫారంమీద జనం ఎక్కువవుతున్నారు. అయినా ఇదిగాని కాస్త ఆయనవచ్చి బండి ఎక్కించి వెళ్లకూడదూ? అంతా పట్టు ఒల! కోపంవచ్చినా, సంతోషం వచ్చినాపట్టలేరు ఆయన. అసలీ మగవాళ్లంతా ఇంతేనేమో! ఆడదాన్నిగదా! ఒక్కదాన్ని ఈసూటుకేసుతో ఎలా ఎక్కేది బండి! ఈ రద్దీలో" అనుకుంటూ చిన్నమొహం వేసింది జయ.

"షిఫాన్ చీర చాలా బావుందిరా" వెనక్కి తిరిగి చూసింది ఆమె. తీవ్రంగా ఆ మాటలన్న అతడు నాలిక్కరచుకొని తలప్రక్కకి తిప్పేశాడు. "అంతకంటె ఆకట్టుతీరు బావుందోయ్! అలాగేమో 'శారద'లో మీనాకుమారి కట్టిందనుకుంటా అంతేకదూ? ..." అంటున్నవాడు అంటున్నట్టే ఆగిపోయాడు భయంగా. రెండోవాడు ఆమెకళ్లలోని విస్ఫులింగాల్ని చూసి., "అమ్మో! ఏమోఅనుకున్నాం! ఇంకానయం చెప్పుకి పనితగిలేదేమో కదటోయ్" అనుకుని గుసగుసలాడుకుంటూ ఇద్దరూ గబగబా నడచి పోయారు. "వెధవలు! వేషంచూస్తే నాగరికత ప్రతిబింబిస్తుంది. చెప్పుకోవటం విద్యార్థులని. గుంటకాడి నక్కల్లా, పిల్లికళ్లూ వీళ్లూను." అనుకుంటూ రుమాలుతో మొహం తుడుచుకుంది ఆమె.

అమ్మయ్య! ఎలా అయితేనేం రైలు వచ్చేసింది. ఎలాగో ఎక్కేసరికి తలప్రాణం తోకకొచ్చింది. సూటుకేసు పైనపెట్టి బెంచీమీద కూర్చుందామె పమిట సర్దుకుని. "అబ్బ ఏం రద్దీ! మరీ ఈ పండగరోజుల్లో!" అంటున్నాడు ఒక కళ్ళజోడాయన. ఆయన తప్పించి ఆసెకండ్ క్లాసు కంపార్ట్ మెంట్‌లో ఎవరూలేరు.

పెట్టెలదీ పట్టుకుని ఒకావిడ ఎక్కింది. మనిషి ఒడ్డూ పొడుగూ బాగావుంది. కోల మొహం అదీ మొహం చురుకుగాఉంది. కళ్ళజోడాయన లేచి "ఇక్కడ కూచోండి." అన్నాడు "థాంక్స్ అక్కరలేదు."కటువుగాలని జయదగ్గర కొచ్చిందావిడ. కొంచెంచోటుచేసి "కూచోండి పాపం అలిసినట్టున్నారు. చెమటాలదీ పట్టినట్టుంది" అన్నది జయ చిరునవ్వు నవ్వుతూ. "అవునండి. బండిఅందదేమోఅని ఆదరాబాదరాగా వచ్చాను. మావారు మరీనండి. బండ్లేమో లేటుగా వస్తుంటాయి. మనం గడియారం చూసుకుని సరిగ్గా బండివచ్చే వేళకు వెడితేబావుంటూంది.' అంటారాయన. "ఒక అరగంట ముందే వెడితే పోయిందేమండి" అంటానునేను. మరేమో "అయితే మనకీ గడియారాలెందుకోయ్?" అంటారాయన. "మమ్మల్ని మూడు తిప్పలుపెట్టి ముప్పయి చెరువుల నీళ్ళు త్రాగించేందుకు"అంటే మూతి ముడిచి, కోపగించుకుంటారాయన అందామె నవ్వుతూ. పెదిమలు విచ్చి మెల్లిగా నవ్వింది జయ.

కళ్లజోడాయనపేపరులోమొహందాచుకున్నాడు.

"అసలీ మగవాళ్ళంతా వట్టి దగాకోరులండీ! అటుచూడండి" అంటూ వేలెట్టి బయటికి చూపిందామె. ఏమిటాఅని కుతూహలంతో, బయటకు చూసింది జయ. ఎవరోకుర్రాడు పువ్వుల కొట్లోంచి ఒక పావలాపెట్టి సంపెంగ పువ్వులుకాబోలు పొట్లంకట్టించుకుని తెస్తున్నాడు. టకప్ చేశాడు. నున్నగాదువ్విన క్రాపుతో నీటుగావున్నాడు. అతని మొహం బాధతో కుంచించుకొని ఉన్నది. ఏదో చెప్పలేని వేదన అతని మొహంలో ప్రస్ఫుటిస్తున్నది. దీనంగా ఉన్న అతని మొహం ఏదో పోగొట్టుకుంటున్నట్టున్నది. మరి ఆ పువ్వులెందుకో?...— "చూశారా! అంత వేదనగావున్న అతడు ఆ పువ్వులెందుకు కొన్నట్టో?" అన్నదావిడ జయని భుజంమీద తడుతూ" అవును చూద్దాం ఉండండి అంది జయ మెల్లగా.

మెల్లగా నడిచి అతడు సక్కపెట్టె వద్దకి వెళ్లాడు. "శారదా" అని పిలిచాడు. మెల్లగా ఒ పిల్లతల బయటికిపెట్టింది. మొహం కోలగా వుంది. పెద్దపెద్ద కళ్ళు కప్పుకున్న విశాలమైన రెప్పలు తెలిరేకుల కలువ పువ్వు అందాలని జ్ఞప్తికి తెస్తోంది. "సన్నటి పసిడి శలాకలా ఉందాపిల్ల" అన్నదావిడ ఆశ్చర్యంగా జయను చూసి.

"ఈ పువ్వులు సంచీలో పెట్టు" అన్నాడా కుర్రాడు. పొట్లందీసి దాచి ఆవిడ మళ్ళీ కిటికీ దగ్గరకి వచ్చింది. అతడు ఆవిడ చేతిని తనచేతిలోకి తీసుకున్నాడు."జాగ్రత్తగా వెడతావ్‌గదూ?" 'ఊ' అందామె చిన్నగా నవ్వి. 'వెధవ పండుగలు!" "అవును" మీరుకూడా రారాదూ!" ఆశగా చూసిందామె." "ఆఁహా! ఆ ధర్మరాజుకి ఢింకీ కొట్టడం మరి నావల్లకాదు." నిస్సహాయంగా చూశాడు అతడు.

"అమ్మనీ నాన్ననీ అడిగానని చెప్పు!" 'ఊ' "వీలుంటే నేనుకూడా వస్తానులే దసరాకి". "వస్తారా తప్పకుండా రండి! నాలుగైదురోజులు ముందేరండి!" ఆశగా చూసిందామె. "సాధ్యపడాలిగా!" నిస్సహాయంగా చూశాడతడు. పేలవంగా నవ్విందామె.

"అన్నట్టు మరిచిపోయాను. ఇవికూడా నీదగ్గరవుంచు." రెండు వదిరూపాయల నోట్లు అందివ్వబోయాడు జేబులోంచితీసి. "ఎందుకూ ఇందాక ఇచ్చారుగా." "ఉంచు. ఎందుకైనాపనికి రావచ్చు. పొరుగూరు బయలుదేరిం తరువాత..." అన్నాడు అతడు వాటినావిడ చేతులోపెడుతూ "చూశారా! అతడెంతమంచివాడో" అందిజయ ఆవిణ్ణిచూసి. "ఆ ఎన్నాళ్ళు... ఇది? మొదట్లో మాఆయనా ఇంతే మల్లెపువ్వులు తెచ్చిఇచ్చేవారు. నేనో పువ్వునన్నట్టు ఎక్కడ నలిగిపోతానోనని ఎంత జాగ్రత్తగా వుండేవారు! ఏదీ ఆ ఇది ఇప్పుడేది..? నాలుగురాళ్ళు ఈ దసరాకి మా వాళ్ళింటిదగ్గర గడిపి వద్దాంరండి...! అంటే నామాట వింటేనా...? ఎవరో మిత్రుడట! ఆదర్శ వివాహం చేసుకుంటున్నాడట. అందాక వెళ్ళిరావాలిట. ఎవరో బ్రాహ్మడట. క్రిస్టియన్ని చేసుకుంటున్నాడట. ఏమోనమ్మా! ఏమిటోగాని ఈ మగవాళ్లకి ఈ మధ్య పాడుబుద్ధులన్నీ పుడుతున్నాయి."

కళ్ళజోడాయన నవ్వుకుంటున్నాడనుకుంటూ పేపరుచాటునుంచి. ఆవిడ మూసకొట్టి అటువేపు చూసింది. జయ జేబురుమాలుతో నోరు కప్పుకుని నవ్వాపుకోలేక ఉక్కిరి బిక్కిరైంది.బయలుదేరుతున్న దానికి సూచనగా రైలుకూతేసింది.

"తొందరగా వచ్చేయ్! వస్తావుగా" అన్నాడు కుర్రాడు కిటికీ పక్కన బండితోపాటు మెల్లగా నడుస్తూ. "మీరు వస్తున్నారుగా" అందామె అతని మొహంలోకిచూస్తూ. "అవును నిజమే గదూ. వస్తాలే. తప్పకుండా వస్తాను." తడబడుతూ ఆమె చేతిని ప్రేమగా నిమిరాడు. "దసరాకి నాన్నగారిచేత 'గేబర్డీన్'పాంట్ కుట్టిం చిస్తాను. సరేనా?" అందావిడ. "అవన్నీ నాకుకావాలన్నానేమిటి? నాకు నువ్వుకావాలి" అన్నాడు అతడు విసురుగా నడుస్తూ. "వాళ్లెద్దురూ" అందామె సంతోషంతో మొహం పక్కకు తిప్పుకుని. "సరేలే జాగ్రత్తగావెళ్ళు." వెనకాలనుంచి గట్టిగా కేకేశాడు అతడు. బండి స్టేషన్‌విడిచిపెట్టి వచ్చేసింది.

"అదే! ఏమిటే పొట్లం! అంటూ విప్పి చూసిందామె. మల్లె పువ్వులు! అబ్బ ఏంవాసన!! వాసనచూసిపోయింది జారిందేమో" అంటూ ఆవిడ నాటిని మాల కట్ట సాగింది. ఒక దండపూర్తి చేసి జయ జడలో ముడిచి ఇంకొటి తనకోసం గుచ్చుకొంటూందామె. "ఈ మగవాళ్ళున్నారు చూశారూ! వాళ్ళని నమ్మ కూడదండీ" "మరి మగవాళ్ళని ఆడవాళ్ళూ ఆడవాళ్లని మగవాళ్లూ

నమ్మకపోతే ఎలా'' అంది జయ చిన్నగానవ్వుతూ

"అబ్బ! అదిగాదండి నేననేది. నావుద్దేశ్యం ఏమిటంటే వాళ్ళు వట్టి మోసకారులు'' లని "అలాగా!,' కావచ్చు. అయినా మగవాళ్ళంటే మీకెందుకింత ద్వేషం?'' అంది జయ మెల్లగా నవ్వుతూ. ద్వేషంకాక ఏమిటండి! కాస్త ఒక ఆడపిల్ల రోడమ్మట వెడుతోంటేగుంటకాడి, నక్కల్లా వెంటబడతారు. వెకిలి నవ్వులూ, వాళ్ళూనూ. పిల్లికళ్ళూ—దొంగచూపులూ—నిజానికి నాకుచాలా మంటండి వాళ్ళంటే''

"కావచ్చు. అయినామనం వాటున్నిటినీస్పోర్టివునా తీసుకొని, మనదారిన మనం పోవాలండి. అలాలని అందరి మగవాళ్ళనూ అలాగే ఎందుకనుకోవాలి. వాళ్ళలోనూ ఉంటారు మంచివాళ్ళు' "మీారన్నది నేనూ ఒప్పుకుంటాను. ఉదాహరణకి మీాఆయన చూడండి. కన్నెత్తి ఎవరినీ చూడరుగదా! అందాకా ఎందుకండి నాతో మాట్లాడటమంటేనేబిడియం వారికి. అనగూడదుగానివారికి నేనంటే చాలాభయం సుమండి!''.

కళ్లజోడాయన ఒకసారి పేపరు తొలగించి ఆవిణ్ణి చూసి మళ్ళీ పేపరులో ముంచాడుతలని.

"మీాకు తెలియదేమోగాని అదో టెక్నికండి! కొంతమందిమగవాళ్ళున్నారు చూశారూ వాళ్ళు ఆడవాళ్లని తమవేపు చూసేటట్టు చెయ్యాలని లలా నటిస్తారు.'' అంది జయ.

"అలాగా!'' ఆవిడ నోరుతెరచింది. 'నిజంగా! ఈ సంగతి ఇంతవరకు నాకు తెలీదుస్మా! అందునె కాబోలు పండక్కిరమ్మని ఎంత బతిమాలినా రాందే. చివరికి గ్లాస్కో పంచెలచాపు పెట్టిస్తాను .పండక్కిఅనిచెప్పాను.నామాటవింటేగా...అందుకే నండి మగవాళ్లంతామోసగాళ్లనేదినేను''అందామె.

రైలు గుడ్లవల్లేరులో ఆగింది. "అబ్బకర్చీపు ఎక్కడపెట్టానో ఏమో!'' అంటూ ఆవిడ సంచీ వెదక సాగింది. కాసేపు వెతికి ఆవిడ ఒక పొట్లం బయటికి తీసింది. అరే! నేను స్టేషన్లో పొట్లం అలానేవుందే. మరిమనం ఇందాక పెట్టుకున్న పూలెక్కడివీ...? అంటూ ఆశ్చర్యంగా జయని చూసింది. "ఇక్కడికి ఎవరూ ఆడవాళ్ళు వచ్చి వెళ్లలేదుమరి. ఎవరిదిచెప్మా'' అంది జయ బుగ్గలునొక్కు కుంటూ 'హు' అని ఆవిడ చుట్టూ చూసింది. "ఆయన ఒకవేళ పెట్టాడేమో' అనుకుంది జయ. కళ్ళజోడాయన మరింత దూర్చాడు పేపరులో మొహం. నేను శ్రీటీను వెళ్లొస్తా కాస్తచూడండి అని లోపలికి వెళ్లింది జయ. "కాస్త మీమర చెంబులో మంచినీళ్ళిస్తారా?'' కళ్లజోడాయన గొంతులాడుంది. "ఏం ఎందుకివ్వాలి?'' "ఎందుకేమిటి? అడిగాను కనుక.'' "ఇవ్వాలని ఎక్కడ ఉంది.'' "ఇవ్వకూడదని లేదుకనక.'' "అదంతా అనవసరం మీారు పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడకండి'' ఆమెస్వరం తీవ్రతను దాల్చింది.

అతడు లేచాడు విసురుగా. "ఎవరికి పిచ్చి? మీాకు పిచ్చి, మీా ఆయనకు పిచ్చి, మీనాన్నకి కావాలంటే మీ తాత పిచ్చి. అంతేగాని...' పెద్దగా అరుస్తున్నాడు లతడు. 'లసలు ఎవడి వరహ్యానువ్వు నీకు మంచినీళ్లెందుకివ్వాలి? పైగా పోట్లాటా?'' పోట్లాటో గీట్లాటో తేలుస్తా అగు. గుడివాడ దగ్గరకు రాబోతుంది. పిచ్చిపిచ్చి అంటావా? పైగా ఏకవచన ప్రయోగం చేస్తావా? ఎవడనుకున్నావు? ఇక్కణ్ణించి విజిలేశానంటే క్షణంలో వందమంది పోలీసులు పరిగెత్తుకు రావాలి.''

జయకి టారెత్తిపోయింది. "ఇదేమిటిరాభగవంతుడా. ఈవిడ ఈఊచ్చులో తగులుకొన్నది. ఏదో బడబడా వాగేస్తున్నది.గాని పాపంమంచిది. భోళాది''. అనుకుంది జయ.

ఆవిడఇంకా దభాయిస్తోనేఉంది. "మాఆయన డి. యస్. పియే.'' "అయితే...?? ఈ డి. యస్. పీ.ని అవమానిస్తావా? అరెరె! ఎన్ని గుండెలు...! ఎందుకు...? గుడివాడరానీ నీపని చెబుతాను.'' గట్టిగా అరుస్తున్నాడు అతడు. తలుపు దీసుకుని బయటికి వచ్చేటప్పటికి పరిస్థితి క్లయిమాక్సుకి వచ్చింది. ఆవిడ కళ్ళమ్మట నీళ్ళు పెట్టింది. అతడు గుమ్మం దగ్గరనిలబడి సిగరెట్టు పీలుస్తున్నాడు. నల్లటి కళ్ళద్దాలు అతడి మొహాన్ని మార్చేశాయి.

'చూశారా! ఎంతపని జరిగిందో అన్నట్టు'' చూసిందామె దీనంగా జయ కళ్లల్లోకి. రైలు గుడివాడ సమీపిస్తోంది. "అయ్యా'' మొదలెట్టింది జయ "మీారు తెలిసినవారు. ఆడపిల్ల. ఏదో తెలీక నోరుపారేసుకుందనుకోండి మీారు కోపగించుకోవడం న్యాయమేనా?'' అతడన్నాడు "అమ్మా! ఆడపిల్లన్న తరవాత ముందూ వెనకా చూసి మాట్లాడాలి. నోటికి వచ్చినట్టు వాగడమేనా? మొగ ఆడఅని అంతరంపెట్టి ఈవిడ మొగవాళ్ళని అలాతిట్టింది. అయినా సహనం ఈ రోజుల్లో మావాళ్ళకి పెట్టని సొమ్ము గనక సహించాను. నాఅంతవాణ్ణి పట్టుకుని "పిచ్చిపిచ్చిగా వాగబోకు'' అంటే ఊరుకుంటానా హైకోర్టుకీడవనూ?''అన్నాడుకసిగా.

ఆవిడ దీనంగా చూసింది జయని. దసరా పండక్కి ముచ్చటగా బయలుదేరితే ఇదేమిరా భగవంతుడా! అన్నట్టున్నాయి ఆమెచూపులు. "అయ్యా! ఆమె మిమ్మల్ని క్షమించమని ప్రార్థిస్తుంది. క్షమిస్తారా?'' తలాడించాడాతడు. ఆమె అన్నది దీనంగా. "అయ్యా తెలీక ఏదోవాగాను నన్ను క్షమించండి.''

"సరేఇహనిన్నేంజేయనులే.''అన్నాడతడునవ్వుతూ.

రైలు గుడివాడ స్టేషన్లో ఆగింది. అతడు లేచాడు. తిన్నగా ఆమె పెట్టెదగ్గరి కెళ్ళి చేతిలోకి దీసుకున్నాడు. "అయ్యా!...'' అన్నదామె. దు:ఖంతో వణకుతోందామె. మాట పెకిలి రావటంలేదు. "లేవెడదాం'' అని తలుపు దగ్గరికెళ్ళి చేతులుతట్టి పిలిచాడు. మఫ్టీలో ఉన్నఇద్దరు జవానులు వచ్చారు అక్కడికి. లతడి చేతిలోనున్న ఆమెపెట్టెనీ అతణ్ణి, సూట్‌కేసునీ తీసుకుని నడవసాగారు వాళ్ళిద్దరూ.

ఆమెవణికి పోతోంది. "అయ్యా!...' అని ఆవిడ కర్చీపుతో మొహం కప్పుకుని బోరున ఏడవసాగింది. లతడు నవ్వాడు. మెల్లిగా మీసాలూ కళ్ళజోడూ తీసేశాడు. మెల్లిగావెళ్లి ఆమెవీపు మీద చెయ్యి వేసి తలనిమురుతూ, అన్నాడు "పిచ్చిదానా లే! నన్నింకా గుర్తు పట్టవా...?'' ఆవిడ ఆశ్చర్యంగా చూసింది తల పైకెత్తి.

దు:ఖం అంతా ఏమయిందోమరి? రోషం మొహంమీద పెల్లుబికింది. "అయితే నువ్వేనన్నమాట!'' అంటూ విసురుగా అతనిచేతినితోసి జయతో వస్తానని చెప్పనైనా చెప్పకుండా దిగిపోయింది బండి.

అతడు నవ్వుతూ "ఆమెనాభార్య. పేరు లలిత బహుశా చెప్పడం మరిచి పోయిందనుకుంటా. గుడివాడే మాఅత్తవారి వూరు. వస్తామండీ'' అని నమస్కరించి దిగిపోయాడు. అయితేఇందాక మల్లెపువ్వులు పెట్టిందితడేనన్నమాట! ఆశ్చర్యంతో జయ చూస్తూ ఉండిపోయింది.

ఇంతలో మొహం ఎర్రగా పెట్టుకుని మూతి ముడుచుకుని ఎవరో ఎక్కారు కంపార్టుమెంటులోకి. బండి బయలు దేరింతరవాత చూసింది జయ ఆశ్చర్యం!! "మీరా! ఎలావచ్చారు.'' "...'' "ఏం మాటాడరూ...?'' అంది దగ్గరకు వెళ్ళి. "ఎవరితో నీవు మాట్లాడుతూంట?'' అన్నాడు వెంకటేశ్వరరావు విసురుగా. "ఎవరితోనా? మా శ్రీవారితో'' "ఒహొహొహో ఏమి మేహర్బానీ..!'' వెక్కిరింపుగా అన్నాడు. "సరేగానిరానన్నారుగా?'' "ఏంచెయ్యను? కట్టి దీసుకొచ్చావాయెను''. "నేనా?'' ఆశ్చర్యం నటించిందామె. "అవును. నువ్వు లేకపోతే నేను అక్కడ ఎలావుంటాననుకున్నావు?'' "నిజంస్మా! నాకా సంగతే జ్ఞాపకంలేకపోయింది'' "అబ్బ! ఈ ఆడవాళ్ళది ఎంత రాతిగుండె !!!'' ఆవిడ ఆశ్చర్యంగా కళ్ళువిచ్చి అతని మొహంలోకి చూసింది. 'ఆ మల్లెపూల పరిమళమూ, మెత్తటి వంటిసొగసూమాటున ఎంతకటినత్వం ఉంటుంది?'' "చాల్లెండి కవిత్వం'' "నువ్వు స్టేషను కొచ్చింతర్వాత ఏం జరిగిందో తెలుసా?'' "ఊ'' "ఇల్లంతా బిక్కుబిక్కుమన్నది. మంచాలు అవీ వెక్కిరించాయి. మనసు పట్టి లాగింది. ఇహ ఆగలేకపోయాను.''

"ఒహొ!'' హేళనగా అందామె'' అయితే ఇంతేనన్నమాట! ఎంత కష్టపడ్డాను? మా యావిడ రమ్మందిగదా అనీ, పరుగెత్తుకొచ్చి ప్రతిస్టేషన్లోనూదిగి పెట్టెలన్నీ వెతుక్కొంటూ వస్తే...?'' కళ్ల నీరెట్టాడతడు "ఛ అత్తారింటికి పండక్కెడుతూ, అల్లుళ్ళు కళ్ళ నీరెట్టగూడదు. ఇంతకీ మాఅబ్బాయిని నేనేమన్నానని...?'' అంటూ అతని తల నిమిరిందామె బిక్కుబిక్కుమంటూ పెట్టంతా కలయచూచి ఎవరూలేరని నిర్ధారణ చేసుకుని పరుగెడుతుపోతున్న ఆ రైలులో అతడొక పనిచేశాడు అదిమాబి వెనక్కు పరుగెడుతున్న చెట్లు పకపకా నవ్వాయి. ఇంతకీ అతడేంచేశాడంటే ఆమెని కావలించుకుని పూపెదవులమీద గట్టిగా ముద్దెట్టుకొన్నాడు. ఆమేమో కిలకిలా నవ్విందిచిలకలా•